

ת"פ 16654/08/22 - מדינת ישראל נגד עקיבא פיצקל

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 16654-08-22 מדינת ישראל נ' פיצקל
תיק חיצוני: 216448/2019

בפני מאשימה נגד נאשם
כבוד השופטת, סגנית הנשיאה טל תדמור-זמיר
מדינת ישראל
עקיבא פיצקל
החלטה

ביום 18.2.21 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום שמייחס לו עבירת איומים שבוצעה, לכאורה, ביום 19.5.19. הנאשם טוען כי המאשימה הגישה את כתב האישום תוך הפרת הוראת סעיף 57א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") ולכן מבקש לבטל את כתב האישום.

המאשימה מצדה טוענת כי קיימה את הנחיות היועמ"ש כלשונן, קרי, היא לא הפרה את הוראות הדין, ולכן יש לדחות את הבקשה.

דין

1. סעיף 57א לחסד"פ התווסף במסגרת תיקון 87 לחסד"פ, כחלק מרפורמה כללית בהוראות ההתיישנות בדין הפלילי. התיקון פורסם ביום 10.1.19 ונכנס לתוקף ביום 10.10.19. הסעיף קובע כי משך הליכי חקירה והעמדה לדין יהיה בהתאם לתקופות שייקבעו בנהלי רשויות החקירה ובהנחיות היועמ"ש. עוד קובע הסעיף כי לא יוגש כתב אישום אם חלפו התקופות הקבועות בנהלים ובהנחיות, אלא בהסכמת היועמ"ש.

2. הנחיית היועמ"ש הרלבנטית לענייננו היא הנחייה מס' 4.1202 שעניינה "**משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום**" (להלן: "**ההנחייה**"). ההנחייה נכנסה לתוקף בחודש אוגוסט 2011 ומטרתה "לסייע במידת האפשר בקיצור הזמן הנדרש להכנת כתבי אישום בפרקליטות המדינה ובמשטרה" (סעיף 1(ו) להנחיה). ההנחייה עודכנה בחודש מרץ 2020 ולאחר מכן, פעם נוספת, בחודש ינואר 2021 (להלן: "**ההנחייה המעודכנת**").

סעיף 4.א. להנחייה קבע שפרק הזמן הקצוב להגשת כתב אישום בתיקים שעניינם עבירות מסוג עוון הוא 12 חודשים וכי מניין התקופה יחל ביום קליטת התיק בתביעה ויסיים בקבלת החלטת התובע בדבר העמדה לדין או סגירת תיק. בהנחייה המעודכנת פרק הזמן הקצוב להגשת כתב אישום בעבירות מסוג עוון הוארך ל-18 חודשים.

סעיף 4.g. להנחייה מונה את העילות שבהתקיימן ייעצר מניין פרקי הזמן הקצובים לטיפול בתיק. בין העילות העברת התיק להשלמת חקירה. קרי, פרק הזמן שבין מועד ההוראה להשלמת החקירה ובין העברת חומר החקירה בחזרה לתובע לאחר השלמת החקירה, לא יובא במניין פרק הזמן הקצוב לטיפול בתיק, אלא אם עלה על 6 חודשים.

3. אכן, ההנחייה אינה כוללת הוראות תחולה, ברם נושא זה נדון לא אחת בפני הערכאות הדיוניות, ששבו וקבעו כי תחולתה של ההנחייה המתוקנת היא אקטיבית, שכן היא פועלת על מצב הדברים כפי שהוא ביום כניסתה לתוקף. קרי, נקבע כי ההנחייה המעודכנת חלה על כלל התיקים שכתב האישום בהם הוגש לאחר כניסת העדכון לתוקף, אף אם הם היו בטיפול רשויות התביעה בטרם העדכון (ראו למשל, ת"פ (כ"ס) 46581-12-20 **חיים מרציאנו נ' מדינת ישראל** (1.11.22); ת"פ (רחובות) 7232-08-20 **פרקליטות מחוז מרכז נ' יפרח** (24.3.22); תפ"ע (פ"ת) 33505-04-21 **מדינת ישראל נ' במברגר** (14.11.21); ת"פ (ת"א) 54756-08-20 **מדינת ישראל נ' חתוכה** (26.4.21); ת"פ (י-ם) 56204-06-20 **מדינת ישראל נ' ג'וליאן** (11.11.20)).

4. נחזור לענייננו ולשם כך אפרט להלן, לשם הנוחות, את המועדים הרלבנטיים לדיון:

תאריך	האירוע
10.1.19	תיקון 87 לחסד"פ - הוספת סעיף 57א
19.5.19	מועד ביצוע העבירה (איומים)
20.5.19	יום הפתיחה בחקירה וחקירת הנאשם תחת אזהרה
18.8.19	העברת התיק ליחידת תביעות הסדר מותנה
10.10.19	כניסת תיקון 87 לתוקף
31.10.19	החזרת התיק להשלמת חקירה
מרץ 2020	עדכון הנחיית היועמ"ש (4.1202), שקובע פרק זמן קצוב של 18 חודשים לטיפול בתיק עוון
18.3.20	החזרת התיק ליחידת תביעות הסדר מותנה לאחר ביצוע השלמה
23.3.20	העברת התיק לשלוחת תביעות חיפה, לאחר שנמצא שאינו מתאים להסדר מותנה
3.6.20	העברת התיק להשלמת חקירה נוספת
7.1.21	החזרת התיק לשלוחת תביעות חיפה לאחר השלמת החקירה
18.2.21	הגשת כתב האישום

5. לאחר שבחנתי את השתלשלות ההליכים בתיק טרם הגשת כתב האישום, מצאתי כי אף אם אניח את ההנחה הטובה לנאשם, שלפיה ההנחייה הרלבנטית לענייננו היא ההנחייה המקורית, שקבעה שפרק הזמן הקצוב להגשת כתב אישום בעבירת עוון הוא 12 חודשים, אזי המאשימה הגישה את כתב האישום ביום האחרון של פרק הזמן שהוקצב לה לשם כך, קרי, היא מילאה חובתה על פי דין. מכאן שיש לדחות את טענת הנאשם. אסביר.

סקירת המועדים המפורטים בטבלה לעיל מלמדת כי התיק הועבר מהיחידה החוקרת ללשכת התביעות (שלוחת הסדר מותנה) ביום 18.8.19. קרי, בהתאם להנחייה היה על המאשימה לגבש עמדתה בנוגע להעמדה לדין או סגירת התיק עד ליום 18.8.20. אלא שתיק נשלח להשלמת חקירה וכפי שצוין לעיל, פרק הזמן שבין בקשת ההשלמה ובין החזרת התיק לתביעה, לאחר ההשלמה, אינו בא במניין פרקי הזמן הקצובים לטיפול בתיק, אלא אם עלה על 6 חודשים

(בהקשר זה אעיר, כי הגם שההנחייה וההנחייה המעודכנת אינן מגבילות "השלמת חקירה" להשלמה אחת, ראיתי לפרשן כאילו אף אם התיק נשלח להשלמת חקירה יותר מפעם אחת, סך התקופה שתעצור את מניין פרקי הזמן הקצובים לטיפול בתיק תעמוד על 6 חודשים, בהיות הפרשנות האמורה מיטיבה עם הנאשם).

במקרה דנן, המאשימה שלחה את התיק להשלמת חקירה פעמיים. בפעם הראשונה השלמה בוצעה תוך 4 חודשים וחצי, לערך, ובפעם השנייה ההשלמה בוצעה תוך 7 חודשים. בהתאם לפרשנות שלפיה השלמת חקירה עוצרת את מניין פרקי הזמן הקצובים לטיפול בתיק אך אם היא אינה עולה על 6 חודשים, היה על המאשימה להגיש את כתב האישום עד ליום 18.2.21 וכך בדיוק היא עשתה (לעניין המועד הקובע, ראו סעיף 10(ב) לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981).

סוף דבר

6. הגם שאני סבורה כי ההנחייה שלפיה היה על המאשימה לפעול היא ההנחייה המעודכנת, שקוצבת פרק זמן של 18 חודשים לטיפול בעבירת עוון, בחנתי את השתלשלות ההליך בהתאם להנחייה המקורית, שקצבה 12 חודשים לטיפול בעבירת עוון. הראיתי כי אף בהתאם להנחייה המקורית, המאשימה פעלה כדין ולכן אני דוחה את טענת הנאשם כי יש להורות על ביטול כתב האישום נגדו.

קובעת המשך דיון ליום 19.9.23 בשעה 10:00.

המזכירות תשלח לצדדים העתק ההחלטה.

ניתנה היום, ט"ו אב תשפ"ג, 02 אוגוסט 2023, בהעדר הצדדים.